

Sygnatura akt VIII C 122/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.

przeciwko P. O.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 122/19

UZASADNIENIE

W dniu 13 grudnia 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna w Ł. wytoczył przeciwko pozwanemu P. O. powództwo o zapłatę kwoty 1.269,45 zł wraz umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1.253 zł od dnia 27 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 16,45 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem P. L. umowy pożyczki. Pozwany w celu zawarcia umowy złożył wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej pożyczkodawcy, dokonał rejestracji w systemie informatycznym pożyczkodawcy, w następstwie czego został wygenerowany profil klienta. Następnie pozwany otrzymał ramową umowę pożyczki wraz z wygenerowanym dla tej umowy unikalnym numerem. Akceptacja warunków umowy została dokonana poprzez wykonanie przez pozwanego przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01/1 zł. Pozwany nie dotrzymał warunków umowy i nie spłacił pożyczki, której termin wymagalności upływał w dniu 7 kwietnia 2016 roku. W dniu 30 maja 2016 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy.

(pozew k. 3-7)

W dniu 19 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, podnosząc, że nie zawierał z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki i nie otrzymał od pożyczkodawcy żadnych środków pieniężnych. P. O. oświadczył, że nigdy nie był właścicielem rachunków bankowych o numerach wskazanych w załączonych przez powoda potwierdzeniach przelewu, nie jest również właścicielem numeru telefonu i adresu e-mail oznaczonych w treści umowy pożyczki.

(nakaz zapłaty k. 38, sprzeciw k. 60-64)

W toku dalszego procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pozwany uzupełniająco wyjaśnił, że w dniu 25 stycznia 2018 roku złożył na V Komisariacie Policji w Ł. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa polegającego na posłużeniu się przez nieznaną osobę jego danymi w celu uzyskania pożyczki. Na rozprawie zawodowy pełnomocnik pozwanego wniósł nadto o zasądzenie kosztów procesu.

(odpowiedź na sprzeciw k. 72-72v., pismo procesowe k. 87-88, protokół rozprawy k. 105-105v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 października 2015 roku (...) Sp. z o.o. S.K.A. w W., działając za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. w W., sporządził umowę ramową pożyczki dla osoby fizycznej o numerze PESEL (...), w treści której oznaczono m.in. zasady udzielania pożyczek. W miejscu przeznaczonym na podpis pożyczkobiorcy widnieją dane: P. O., adres korespondencyjny: 25, (...) - (...) S., tel. (...), e-mail: (...), dowód osobisty nr (...), PESEL: (...). Tego samego dnia sporządzony został harmonogram, w którym jako pożyczkobiorcę wskazano P. O., PESEL (...), zamieszkałego w miejscowości S.. W harmonogramie wskazano, że kwota pożyczki wypłacona pożyczkobiorcy wynosi 700 zł, całkowita kwota spłaty - 1.050 zł, miesięczna rata - 175 zł, liczba rat - 6, data płatności pierwszej raty pożyczki - 7 listopada 2015 roku, data płatności ostatniej raty pożyczki - 7 kwietnia 2016 roku. Pod umową, o której mowa wyżej, brak jest podpisu pożyczkobiorcy oraz osoby działającej w imieniu pożyczkodawcy. Niepodpisany jest również harmonogram.

W dniu 7 października 2015 roku osoba posługująca się imieniem i nazwiskiem P. O. wykonał z rachunku bankowego o nr 55 1050 (...) (...) na rachunek bankowy pierwotnego wierzyciela przelew kwoty 0,01 zł tytułem „potwierdzam warunki umowy (...)”. Następnie pierwotny wierzyciel przelał na rachunek o nr (...) (...) (...) kwotę 700 zł tytułem „id pożyczki (...)”.

(umowa ramowa pożyczki k. 16-20, harmonogram k. 21, potwierdzenie płatności k. 22, k. 23, okoliczności bezsporne)

W dniu 30 maja 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) zawarła z (...) Spółką Akcyjną w Ł. umowę sprzedaży wierzytelności. Wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności jest nieczytelny.

(umowa przelewu wierzytelności k. 12-13v., załącznik k. 15-15a)

Pozwany P. O. nie jest właścicielem rachunków bankowych o nr: 55 1050 (...) (...), 76 1050 (...) 6840 i 51 1050 (...) (...).

W dniu 25 stycznia 2018 roku P. O. złożył na V Komisariacie Policji w Ł. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa polegającego na doprowadzeniu w nieustalonym miejscu i czasie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A., poprzez wprowadzenie w błąd, co do zamiaru wywiązywania się ze spłaty pożyczki gotówkowej, przez sprawcę, który używał danych P. O.. Tego samego dnia wszczęto pod nadzorem Prokuratury Rejonowej Ł. postępowanie w sprawie o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 190a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

(pismo (...) Bank (...) k. 82, zawiadomienie k. 89)

Pozwany nie zamieszkuje, ani też nie zamieszkiwał pod adresem: (...)-(...) S. 25.

(wydruk z bazy (...) -SAD k. 44-46)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlega oddaleniu w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu, o które sformułował swe roszczenie. Godzi się ponadto przypomnieć, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwanym P. O. umowa pożyczki przenosząca określoną wartość, której to powinności nie sprostął. Do akt sprawy została załączona wyłącznie ramowa umowa pożyczki, pod treścią której brak jest podpisu pozwanego. Wprawdzie umowa ta została zawarta w drodze elektronicznej, co tłumaczy brak podpisu, to jednocześnie powód nie wykazał w żaden sposób, iż to pozwany P. O. złożył wniosek o pożyczkę, założył konto użytkownika, przeszedł przez proces weryfikacji i dokonał opłaty w kwocie 0,01/1 zł. Przedstawione przez powoda dokumenty dowodzą li tylko tego, że została sporządzona umowa zawierająca niektóre dane pozwanego (imię i nazwisko, PESEL), nie wiadomo jednak przez kogo i w jakich okolicznościach podane. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że pozwany od samego początku procesu kwestionował, aby zawierał jakąkolwiek umowę pożyczki z pierwotnym wierzycielem, podnosząc, że pożyczkobiorcą była osoba posługująca się jego danymi osobowymi. Na potwierdzenie przedmiotowych twierdzeń P. O. przedłożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., z treści którego wynika, iż na skutek złożonego zawiadomienia wszczęto postępowanie przygotowawcze. Wprawdzie w zawiadomieniu tym, jako pożyczkodawcę wskazano A. Bank, nie zaś pierwotnego wierzyciela, to jednak z jego treści jednoznacznie wynika, że umowa, której zawiadomienie dotyczy, została zawarta przez osobę posługującą się danymi pozwanego, co uwiarygodnia zgłoszone przez pozwanego na gruncie niniejszej sprawy twierdzenia. Jednocześnie uwzględniając okoliczność, że złożenie fałszywego zawiadomienia o przestępstwie rodzi odpowiedzialność karną (art. 238 k.k.), w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania za nieracjonalne uznać należałoby postępowanie pozwanego, który złożyłby zawiadomienie o czynie, którego nie popełniono. Przypomnienia wymaga również, że P. O. nigdy nie mieszkał w miejscowości S. (od 1990 roku miejscem zameldowania pozwanego jest O.), ponadto nie jest on właścicielem rachunku bankowego o nr 55 1050 (...) (...), z którego dokonano przelewu weryfikacyjnego, a następnie na który to rachunek przelano kwotę pożyczki, o czym jednoznacznie przesądza pismo (...) Banku (...) z dnia 4 marca 2019 roku. Już wyłącznie w oparciu o powyższą informację nie sposób przyjąć, iż pozwany był klientem pierwotnego wierzyciela i otrzymał od niego pożyczkę w wysokości 700 zł.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.